No. 47. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 17 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2.50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Twee woorden aan de Temps.

De toepassing van art. 2 der Algemeene Bepalingen van Wetgeving is door ons niet als eene uitvinding dezer Courant, maar als een wapen der tegenstanders van de leening en van de heffing opgegeven. —

Wij willen volstrekt niet pronken met de veeren van een ander en het zal ons een waar genoegen zijn den man te mogen noemen, bij wien het eerst dit denkbeeld is opgekomen; (1) maar wij kunnen niet toegeven dat dit denkbeeld is verzwegen, om de leening NIET tegen te werken; (2) neen, in dien zin is het ons niet medegedeeld, in dien zin hebben wij het NOOIT opgenomen; het is tot de volteekening der leening verzwegen, om, als de regering tot het ten uitvoer leggen der belasting overging, voor den regter te kunnen beweren, dat geene behoorlijke uitvoering aan de wet was gegeven. —

Nadat de leening volteekend was heeft de reden van dit zwijgen opgehouden, want het gebruik van elk wettig middel van tegenstand was nu onnoodig geworden. —

Hoe de *Temps* of ook andere bladen zich intusschen deze zaak kunnen aantrekken, begrijpen wij volstrekt niet, daar toepasselijkheid van art. 2 der Algemeene Bepalingen van Wetgeving, even als onderscheidene andere wettige middelen van tegenstand, geheel vreemd aan dat en andere bladen waren, maar bloot onderwerpen van mededeeling tusschen eenige vrienden hebben uitgemaakt waarvan sommigen dezen, anderen genen weg zijn ingeslagen, zonder dat zij daarom zullen ophouden vrienden te zijn.

Geen hunner maakt thans eenig geheim dier middelen meer, dat was nu ook in de daad ongerijmd, maar reclameert iemand het vaderschap van dit of dat middel, wij zullen ons beijveren het hem te geven, zoo het hem toekomt. —

Wat nu onze afval van de oppositie betreft, die is geen overgang tot het stelsel van *behoud*, 't welk het land zal uitmergelen, maar die bestond van het eerste oogenblik af, dat de leden der oppositie niet alleen openbaar zeiden, wij schrijven in, maar anderen aanraadden in te schrijven en de leening predikten.

De *Temps* erkent immers zelve, dat wij ALLEEN eene andere taal voerden; wij oordeelden, dat de oppositie zich nu oploste in een tegenstreven met woorden, terwijl zij met daden het behoud in de hand werkte; wij noemen dit nog onverstandig en kunnen het alleen aan ijdele vrees toeschrijven. De tijd zal beslissen, wie juist heeft geoordeeld. Wij konden begrijpen, dat men den loop der zaak afzag, dat men alleen zijn personeel belang raadpleegde, dat men zweeg, zoo als sommige bladen hebben gedaan, maar dat men in eens omsloeg en elk en iegelijk ter inschrijving in eene leening aanspoorde, waarop zoo duidelijk HET BEHOUD geschreven staat, dat begrijpen wij niet. Deze oppositie vallen wij af. —

(1) Ons is als zoodanig aangeduid de bekende en beroemde Amsterdamsche Regtsgeleerde, welke tevens de sierlijkste Hollandsche schrijver en redenaar mag worden genoemd. — Onmiddelijk van hem zelve hebben wij echter de opmerking niet. —

(2) Het openbaar maken van het onverbindbare der wet van 18. tot 28. Maart konde nooit nadeelig op de leening werken, omdat de regering, gedachtig gemaakt aan Art. 2 der A. B. van Wetgeving, haar erreur konde herstellen en de leening nog van 28. Maart tot het einde der maand of langer, openen. — Het verzwijgen derhalve van dien misstap der regering, gedurende den tijd dat de leening open stond, konde dus nooit strekken om de leening te bevorderen. — Met dat oogmerk KAN die misstap niet verzwegen zijn.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— Berigten uit Nieuw-Orleans van 2. Maart spreken van een verschrikkelijk ongeluk, den vorigen ochtend door het botsen van twee stoombooten, *de Soto en Buckeye*, bij de Old-River gebeurd. Het laatstgemelde vaartuig is gezonken, en van de 300 aan boord zijnde menschen, hebben tusschen de 60 en 80 het leven verloren.

ITALIE.

— Eene correspondentie, volgens zeggen uit Bologne van den 23. Maart (in den Constitutionel), spreekt van eene buitengewone gisting, welke in de legatien moet plaats vinden. « De ontwikkeling van den knoop door eene Oostenrijksche tusschenkomst wordt in Italie vooruitgezien, en een groot getal patriotten zelve zijn overtuigd, dat Oostenrijk het land, bij deszelfs tegenwoordigen ongelukkigen toestand, van onberekenbaar voordeel zou zijn; intusschen verzet zich het nationale gevoel hiertegen enz." Nu wordt geschilderd, hoe sedert drie maanden geen dag voorbij gegaan is, waarop geene moorden, bloedige twisten tusschen de inwoners en de politie zijn voorgevallen. Bij den laatsten nachtelijken aanval was de jonge graaf *Bassi*, de eenige erfgenaam van drie groote familien gedood. In Forli heerschte de grootste angst en waren de straten vol menschen, als of de eerstkomende post te tijding van de eene of andere gewigtige gebeurtenis medebrengen zou. Voorts wordt gezegd, dat in Rimini eene afdeeling vrijwilligers van het land was opontboden, om op de zamenscholingen een wakend oog te houden, waaruit botsingen waren geboren, die aan drie vrijwilligers het leven hadden gekost.

Overigens waren deze vrijwilligers al een wonderlijk soort van volk. Zij moeten uit landvolk bestaan, die bij de algemeene jaarlijksche monstering drie daalders soldij bekomen en bij afwisseling, hetzij man voor man of en corps, als liniesoldaten of gensdarmes optreden, als zoodanig elk durven in hechtenis nemen; die hen verdacht voorkomt, en dit regt niet zelden tot reizigers uitstrekken, welke zij als goeden prijs beschouwen. Zoo was in het jaar 1842 de postwagen van Forli op den weg naar Florence door een hoop boeren, voorzien van geweren met bajonetten, volkomen berooid geworden, en de algemeene meening hield dezelve voor vrijwilligers. Als het ergste van de zaak wordt opgegeven de onverzoenlijke haat, welke tusschen de beschaafde stedelijke bevolking en het onbeschaafde landvolk hierdoor ontstaat, daar bij eerstgenoemde de benamingen: *volontari*, *papalini*, *briganti* gelijkluidend zijn. Onder deze omstandigheden, zouden zich meerdere rustige en algemeen hooggeschatte burgers tot den Oostenrijkschen gezant, graaf *van Lutzow* gewend en hem sommige maatregelen aangeduid hebben, welke zij als noodzakelijk beschouwen, om de rust in Noord-Italie te herstellen. Overigens was de regter *Alessandrini* in Ancona van zijn bekomen kwetsuur volkomen hersteld, en had in de laatste zitting van het polit. tribunal, waartoe hij behoorde, weder zijne plaats ingenomen.

ENGELAND.

— Men heeft in de steenkolenmijnen van Parkfield, bij Wolverhampton, in Engeland, onlangs een geheel bosch fossile planten gevonden. De stammen zijn duidelijk te onderscheiden, en hebben meest alle eene vertikale rigting. Men onderscheidt zelfs twee bosschen van deze fossile boomen, het een boven het andere. In het bovenste heeft de heer *Beckett* meer dan 73 boomen geteld, op eene oppervlakte van omstreeks een vierde *acre*; in het benedenste schijnen er niet minder te zijn. De heer *Ick*, die ook deze plaats heeft onderzocht, beschrijft drie onderscheidene steenkolenbeddingen. Bijna al deze plantaardige overblijfselen behooren tot de *Coniferæ*.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 12. April. Men meent te kunnen verzekeren dat dezer dagen door Z. M. besluiten genomen zijn, houdende eenige promotien en pensioneringen bij het wapen der infanterie, en wel dat, onder anderen, bij die besluiten elf luitenants tot kapitein, en vier kapiteins tot majoor zouden bevorderd zijn, als mede dat aan een gelijk getal majoors het pensioen zou zijn verleend.

AMSTERDAM, den 13. April. Gedurende den voornacht, tusschen gisteren en heden, zag men hier, in de rigting naar het Zuid-Zuid-Westen, eenen ongewone rooden gloed aan den gezigteinder, en heden morgen verneemt men, dat er te Aalsmeer een geweldige brand gewoed heeft. Een groot aantal huizen zijn door denzelven in de asch gelegd; tot nog toe durft men het juiste getal niet bepalen, aangemerkt de berigten zoo zeer uit een loopen en er weinige inwoners dier plaats in de stad gekomen zijn. Dezelfde onzekerheid heerscht nog omtrent de oorzaken en omstandigheden van het ongeluk.

— *Nader Berigt.* De opgaaf, waaraan men heden morgen bijna geloof weigerde, bevestigt zich maar al te zeer. Niet minder dan zes en veertig huizen, in het aanzienlijkst gedeelte van het dorp zijn vernield; het gemeente-, het bestedelingshuis, het woonhuis van den burgemeester, dat van den ontvanger en andere, liggen in de asch. De bewoners van vele dier huizen onder hen de burgemeester zelf, hebben niets gered dan de nachtkleederen, welke zij aan het lijf hadden. Veel vee is er verbrand en vier menschen worden vermist. Men zegt dat de brand in eene schuur begonnen is, waar een schaarenslijper nachtverblijf had; ook deze man is niet wedergevonden. Geheel de gemeente is, gelijk men begrijpen kan, in de uiterste verslagenheid.

— Van den Helder schrijft men van den 12. April: « Heden is alhier door Z. M. stoomschip *de Curaçao* uitgesleept Z. M. transportschip *de Merwede*, onder bevel van den luit. ter zee 1e klasse, *W. Steffens*, bestemd naar Suriname. Genoemde bodem is voorzien met eene lading Steenkolen, welke moet verstrekken ten behoeve van Z. M. stoomvaartdienst in West-Indië, en met Victualie voor het Eskader aldaar, benevens een 20tal manschappen voor het Bataillon West-Indische Jagers.

GORINCHEM, den 13. April. Op den 11. dezer, omstreeks twee ure des namiddags, is in de boerenwoning van *Cornelis de Groote*, in de buurt de Haar, onder den banne van deze stad, een brand ontstaan, die zoo snel toenam, dat slechts een enkel paard gered is kunnen worden, en vier melkkoeijen, drie pinken, een veulen en een kalf, benevens al het hooi en huisraad, eene prooi der vlammen zijn geworden. De eigenaar en bewoner der naastbelendende hofstede, *Nys van Hoorne*, den brand bespeurende, heeft al zijne tilbare have en vee kunnen redden, doch zijne woning is, even als die van *de Groot*, tot den grond afgebrand. Het ongeluk is ontstaan door de onvoorzigtigheid, van een vierjarig meisje alleen te huis te laten. Deszelfs kleederen hebben vuur gevat, ten gevolge waarvan het kind naar het achterhuis is geloopen en het hooi, dat zich daar bevond, vuur heeft doen vatten. Eerst daarna is de vader, die op de mestvaalt, in de nabijheid arbeidde, toegeschoten, op het geschrei des kinds, en heeft het van een' wissen dood kunnen redden. Naar gezegd wordt, zijn de afgebrande woningen, het vee en huisraad, tegen brandschade geassureerd.

— Den 6. jl. is te Coevorden in de haven aan de markt bij 't brandspuithuisje gevonden het lijkje van een pasgeboren kind van het mannelijk geslacht, gewikkeld in eene wijde mouw van een jak of eene japon van gekleurde katoenen stof, welke aan beide de opene einden met eenen band was digt gebonden, en waarin zich mede twee stukken steen bevonden. Bij de geregtelijke schouwing is gebleken dat dit lijkje reeds eenen geruimen tijd in het water moet gelegen hebben. Waarschijnlijk is hier eene misdaad gepleegd; de justitie doet onderzoek naar de schuldige.

UTRECHT, den 12. *April*. Uit eene achtingswaardige bron vernemen wij, dat de poging om eene Europesche landbouwende kolonisatie in Suriname daartestellen, met bijna onoverkomelijke zwarigheden gepaard gaat, en waarschijnlijk niet zal slagen. De ongelooflijke vruchtbaarheid des bodems laat wel niet te wenschen over, maar de overtuiging is gevestigd, dat geene Europesche inboorlingen in staat zijn, onder het brandend klimaat der keerkringen waarvan het drukkende nog ondragelijker wordt door de moerassige gesteldheid der landstreek, eigentlijk gezegden landbouw uitteoefenen. Men zal dus uitvoerige verslagen dezer onderneming moeten afwachten, alvorens men zijne landgenooten tot het deelnemen aan dezelve in gemoede zal kunnen aansporen.

— Op Zondag den 31. Maart had in de danszaal van *Paushuizen* alhier eene vergadering plaats. De aldaar aanwezigen waren bij beslotene brieven door den Gouverneur opontboden. Onder anderen bevonden zich daarbij de leden van het Hof, behalve de President die geene invitatie had bekomen. Tot groote ergernis der zaamgekomenen werd er een appel gehouden, even als over een troep soldaten, waarbij ieder dan riep: *present! hier! hai! hier ben ik!* Vervolgens werd er door den Gouverneur eene aanspraak gehouden in den galmtoon der Amsterdamsche balie, en werden de aanwezigen aangemaand, om nog verder deel te nemen in de onherroepelijk geslotene leening, die nog niet vol was. Dientengevolge is er nog voor eene aanzienlijke som geteekend; bijzondere voorwaarden zouden daarbij niet gemaakt zijn als alleen, dat de inschrijving niet zoude gelden indien de leening niet vol kwame.

Er wordt hier ook veel gesproken van eene aanschrijving van den Gouverneur, namens den Minister aan het hof, de regtbanken en andere ambtenaren gerigt, om te weten, wie der leden al of niet hadden deel genomen in de leening.

— De heer *P. H. van der Weyde*, te Zierikzee, deelt in den Letterbode eenige aanmerkingen over den loop van den bliksem mede, en meent dat men bij onweder de ramen niet behoeft digt te maken. Zie hier zijne mededeeling: « In den afgeloopen zomer sloeg de bliksem in het huis van den schrijnwerker *Zevenboom* alhier. Dezelve sloeg door een groot glazen venster, dat 1½ à 2 voeten ver open stond, en waarin bovendien naast die opening

eene gebrokene glasruit aanwezig was: de bliksemstraal echter ging niet door deze opening, noch door die der gebrokene glasruit, maar doorboorde eene andere ruit, aan den tegenovergestelden hoek van het venster. Hieruit zoude volgen, dat het eene dwaling is, als men denkt, dat de bliksem ligt door openstaande vensters inslaat, waarvan mij ook nimmer een enkel voorbeeld is bekend geworden, terwijl zich ook verder uit de wetten der electriciteit volstrekt geene gronden voor het denkbeeld laten opmaken, dat de bliksem door met lucht gevulde openingen dringt, maar wel, dat dezelve verhevene voorwerpen en geleiders treft; zijn deze beschouwingen juist, dan kunnen wij, gedurende de onweders, onze vensters gerustelijk openlaten."

— Toen de lijfartsen den ouden Koning van Zweden in zijne laatste ziekte wilden aderlaten en zijnen arm ontblootten, vonden zij de woorden ingeprikt: *liberté, égalité ou la mort.*

GEMENGDE DINGEN.

De *Hollandsche* financie-minister van Hall is gegrootkruisd, en de *Spaansche* minister van financien tot den gravelijken stand verheven. — Te Gorcum zijn twee buitengewoon zware zwijnen naar de andere wereld gezonden, het eene van circa 600, en het andere van ongeveer 550 oude ponden, door heeren gebroeders van Coevorden gemest en tevens voor *f* 700,000 voor de leening ingeschreven. — Te Lahore in Indie wordt eene staatkundige uitbarsting verwacht. — De jonge *Mina* is in de Zuid-Willemsvaart gezonken. — 't Is helaas wel waar het ongeluk met de *Princeton*. — De Paus van Rome heeft, vis a vis eene Poolsche Dame, zijne feilbaarheid als mensch erkend. — De Fransche 5 pCt. blijven zonder reductie. — Een voorstel tot ontheffing der dagbladen van het zegelregt wordt bij de Fransche Kamer in overweging genomen. — In Nederland is het voortaan niemand meer vergund een rekestje aan de Plaatselijke Overheid te rigten dan op een zegel van 50 centen; (vermoedelijk zonder de opcenten) een gezegend land dat gemutileerde Koningrijk der Nederlanden, waar men even zoo loyaal als vrijzinnig het regt van petitie aan het zegelregt weet te huwen! een juweel van een land! — Een zeer aandoenlijk tafereel heeft dezer dagen te 's Hage plaats gehad. — Vrees voor oproer in de Ionische Eilanden. — De Franschen zullen minder fortuin in het Hemelsche Rijk ondervinden dan Albions zonen; nu koopmanschap scheidt de vriendschap. — Aangekomen te Bombaij de Aartsbisschop van Goa tot groote vreugde der ingezetenen. — Item de Hertog van Leuchtenberg bij Oscar de 1e. — Item vier valkeniers op het Loo met vier bedienden, vier ramen, achtenveertig beesten en verder gevolg, dat alles met zak en pak zijn intrek in de kroon genomen heeft. — Vertrokken Prins Albert-Victoria van Gotha naar Coburg om vervolgens naar huis te gaan. — Uitgesteld het reisplan van Ruslands troonopvolger en zijne huisvrouw. — In de residentie verjaardag gevierd, parade gehouden en ten hove in het groot gedineerd. — Te Corea zou een bisschop met niet minder dan 250 Christenen wreedaardig zijn vermoord!! Die gruwel vordert belangstelling en bloedige voldoening! — De Koning van Pruisen wil de zwijnen-orde herstellen en Evangelische kloosters stichten; zou de godsdienst ook bijgeval een weerhaan zijn die zich naar tijd en omstandigheden door de sluwe diplomatie laat bewegen? Zou Martin Luther ook uit de mode raken? — Veel woeling in de Pausselijke Staten. — Het Koninklijke, Nederlandsche gezin heeft in de hofplaats het avondmaal gehouden. — Een kanon gevonden te Algiers, toebehoorende aan wijlen Hendrik de II van Frankrijk; No. 1549 is er duidelijk op te lezen. — William Dennison schenkt het vaderland *f* 10,000 betaalbaar te Batavia; die William Dennison schijnt wel een gedecimeerde Frederik der Nederlanden te zijn. — Een pluimpje geschonken aan de kadets en onderofficieren der militaire school te Breda en de roemrijke bataille van Hasselt op den hoop toe. — Indien een voornaam sujet van het Koninklijke Zuid-Hollandsche tooneelgezelschap zich al meer en meer toelegt zotten en krankzinnigen voor te stellen, dan tracht eene lieve, bevallige en schoone actrice van hetzelfde gezelschap, het publiek al meer en meer met de schoone vormen en omtrekken harer leest bekend te maken. Nu en dan eene vrouw in mans kleederen te zien optreden, b. v. in Tancredo, Figaro van Mozart, Johanna van Montfaucon, etc. dat kan er mede door, maar te dikwerf zoude men zich deze vrijheid niet wel mogen veroorlooven zonder de palen der decencie te buiten te gaan; zoo vervulde deze lieve actrice dan binnen kort, consecutivelijk de rollen van *een trompetter der kavallerie*, die van *een recensent*, van *een zich in de schermkunst oefenende student*, en eindelijk die van een *geëmancipeerd meisje*, zeggende onder andere: «*ik kan alles hetgeen een man kan*" (doctor Wesp). — Het proces tegen de Batavier te Nijmegen wordt voortgezet, die ongelukkige Couranten-man heeft de Staten-Generaal *meineed* aangewreven, het kan er niet mede door! De drukpers mag niet uitspatten; ook in Frankrijk wordt die dame door Argus bewaakt; onwankelbare trouw en onafwijkbare gehechtheid aan wetgeving en constitutionele beginselen, gepaard met goed en onberispelijk beheer, hielden de drukpers veel beter in toom dan geld- en kerkerstraf. — De Liefde te Zutphen (niet te verwarren met Amor, als zijnde doopsgezind pred.) heeft de alarmklok getrokken, roepende tot de in slaap gewiegden: (kraamkinderen?) Gevaar! Gevaar! en geen Vrede! (H. B 3871.) — Op de Sandwich-eilanden wordt een dagblad in de landtaal uitgegeven, dat 3000 abonnés telt. — Koning Otto mag niemand tot den adelstand verheffen. — Den 6. jl. is te Chattam te water gelaten 't stoomfregat Janus, dat voor en achter een roer kan voeren, en aan beide uiteinden geheel gelijk gebouwd is, waardoor het even ligt voor- als achterwaarts loopt, en in engten of bij een aanval zonder te wenden kan terugwijken. — Het uitgeteerde Rakhuizen heeft nog voor f 300,000 ingeschreven. De partijdigste moet erkennen, dat de groote wet, wat het afpersen betreft, onverbeterlijk is. — Uit het water dat opgehaald te Amst. een dames parasol (Amst. Cour. 11. April.) — De geref. kerkeraad te Dordt heeft reeds een noodkreet geslaakt, als kunnende om de gevolgen der monsterwet den armen geen brood genoeg geven. — Te St. Quentin heeft het vuur geregend, langer dan 10 minuten. — Dr. da Costa daagt zijne mede-christenen uit om met hem te disputeeren over de godheid van Christus. — De gouverneur van Noord-Holland en de Burgemeester van Amsterdam complimenteren om strijd de goede Amsterdammers over hunne ondersteuning der goede Zaak, namelijk de geldgeverij.

MENGELINGEN.

DE AVONTUREN VAN EEN VOERMAN.

(Vervolg en Slot van onze vorige.)

De markies bedacht zich eene poos; vervolgens rigtte hij zich op een verachtelijken toon, die nogtans de volle radeloosheid zijner vertwijfeling verried, tot den regtsgeleerde.

« Mijnheer," zeide hij, « hoe moet ik mij overtuigen, dat gij geen doortrapte schurk zijt, die mij uit de verachtelijkste beweeggronden door eene leugenachtige fabel ontkleeden en bestelen wilt?"

Dat behoeft u weinig moeite te kosten, markies," antwoordde de procureur, « gij hebt slechts bij de verschillende besturen de acten te laten opvragen, wier afschriften gij daareven vernield en verbrand hebt. Als gij bewijzen kunt, dat ik u met een enkel woord bedrogen heb, komt gij als klager tegen mij op en laat mij tot de galeijen veroordeelen. — Ik ben een man van de wet, die zich alleen aan het positive houdt. De zaak, waarvan ik u sprak, lijdt geen uitstel. Gij kunt ligt begrijpen, dat ik alle mogelijkheden en gevolgen wel gewikt en gewogen heb. Het staat thans aan uwe verkiezing, om òf het geheele goed Lauzeray, dat u eene jaarlijksche rente van 120,000 livres opbrengt, te behouden òf u eene volslagen uitkleeding te laten welgevallen. Vergeet evenwel vooral niet, dat gij in het laatste geval den wettigen eigenaar al de inkomsten weer moet vergoeden, die gij tot dusver onregtmatiger wijze van Lauzeray getrokken hebt. Hoe onmetelijk die som ook zijn moge — gij zijt er toch aansprakelijk voor, en wat moet dan van u worden?"

De markies was buiten staat, om te antwoorden. Hij zag zich niet enkel geruïneerd, maar zelfs nog tot terugbetaling van zoo geweldige sommen verpligt, dat hij het bedrag daarvan onmogelijk durfde uitrekenen. Vreeselijke gedachten gingen hem door het hoofd. Welk een hemelsbreed verschil tusschen den toestand, waarin hij zich nog slechts een half uur te voren, en dien, waarin hij zich nu bevond!

« Ik wil bij 't reeds gezegde geen woord meer voegen," sprak de procureur na eenige minuten stilzwijgens aan weerszijden. Het zou hoogst zorgelijk voor u zijn, zoo ik het kasteel verliet, voordat wij het samen ten volle eens waren geworden. Ik wil dus rondborstig mijn hart uitspreken en in weinig woorden: In geval gij verlangt, dat ik de regten van den zoon van Albert de Lauzeray geheim houd, in geval gij inwilligt, dat ik u met mijnen bijstand tot de opligting en overbrenging van dien jongen man naar Amerika behulpzaam zij, hebt gij mij slechts de groote meijerij van Moirans, die met uwe goederen niet onmiddellijk zamenhangt en waarvan de opbrengst bij de 20,000 livres in het jaar beloopt, af te staan, en dat wel, opdat geen mensch daarvan ooit de ware oorzaak vermoede, onder den vorm van een koopbrief, dien ik u regtsgeldig in den besten vorm en in geldige munt betaald heb."

De markies beet zich op de lippen, doch liet anders geen teeken van toorn of verwondering blijken.

« Gij moet toestemmen," vervolgde de procureur, « dat ik mij minder gemakkelijk had kunnen laten tevreden stellen: gij begrijpt ook, dat ik eenige aanspraak op uwe erkentelijkheid heb, en ik twijfel niet, of gij zult mij voortaan behandelen als een' uwer beste vrienden."

« Ik kan nog altijd niet gelooven, dat dit alles waar zijn zou," zeide de markies.

« Overtuig u daar dan van langs den aangewezen weg; doch ik beveel u de uiterste omzigtigheid aan, om u zelf misschien niet te verraden."

Eene maand later was iedereen in den ganschen omtrek hoogelijk verbaasd, dat de heer markies zijne prachtige hoeve Moirans, met stoeterij, veestapel, land en alle verdere aanhoorigheid aan een procureur uit Angoulême in koop had afgestaan.

Deze verbond zich met twee stoute, welberaden mannen, en door hen was het, dat, onder medewerking van den markies, onze arme Jozef Martin opgeligt en, gelijk wij verhaald hebben, aan zijn vaderland ontscheurd werd.

Antonie Brossarr had het geheele waagstuk zoo scherpzinnig en koelbloedig beraamd, dat het ten volle gelukte. Hij vond middelen en wegen, om de bezitting, die hij op deze wijze verworven had, gedurig meer te vergrooten en in waarde te doen rijzen; hij werd daardoor een man van aanzien, invloed en gewigt, wiens schurkachtige bedorvenheid geen mensch vermoedde.

De markies de Lauzeray verviel in eene diepe zwaarmoedigheid, waaruit niets hem kon opwekken en waaronder zelfs zijne gezondheid gevoelig leed.

Zeven jaren gingen voorbij. Een der landloopers, die tot Jozef Martins opligting de behulpzame hand geleend hadden, een zekere Foulogne, ook genaamd Cabart, werd, ter zake van diefstal met inbraak en bedreiging van moord, na reeds herhaalde tuchtiging, bij vonnis van het parlement van Bordeaux tot straffe des doods door den strop verwezen. Vóór zijne teregtstelling legde hij bij den geestelijke der gevangenis eene volledige biecht af; het zondenregister was lang en onder anderen kwam daarin ook eene beschrijving van de rol voor, welke hij bij de ontvoering van den ons bekenden voerman zeide gespeeld te hebben. Dit gold eene misdaad, welke nog misschien gedeeltelijk kon worden goedgemaakt, en uit dien hoofde spoorde de geestelijke zijn biechtkind aan, om in tegenwoordigheid der regters eene geheele belijdenis af te leggen van hetgeen hij te dezen aanzien berigten kon, welke verklaring zelve in alle bij de wet voorgeschreven vormen gedaan werd en te boek gebragt. Dit alles kon niet zoo heimelijk geschieden, of er moest iets van in anderer ooren overlekken. Antonie Brossarr kreeg een brief van een zijner broeders, die te Bordeaux woonde, waarin deze hem waarschuwde, dat hij in de door Foulogne aan den voet der galg voor het parlement afgelegde bekentenis mede betrokken was. In aller ijl begaf de procureur zich naar het kasteel van Lauzeray en verlangde den markies te spreken. Men antwoordde hem, dat deze zich reeds sinds eenige dagen onwel gevoelde en zijn bed hield. Desniettegenstaande wilde Brossarr hem toch spreken, naardien het zaken gold van het uiterste gewigt. Hij werd dus bij den zieke toegelaten, die zijn kamerdienaar wegzond, zoodra hij hoorde, hoe dringend Brossarr naar hem vroeg. Germain, door de drift van den procureur nieuwsgierig gemaakt, legde evenwel zijn oor aan het sleutelgat.

« Nu dan, mijnheer," sprak de markies, « wat nieuws? Groote God! wat scheelt er aan?" vervolgde hij, de uitdrukking van ontzetting en verslagenheid, op het gezigt van den man lezende.

« Alles is ontdekt, heer markies!" riep Brossarr en verhaalde in korte woorden, wat was voorgevallen; de markies verried de levendigste ontsteltenis, zijn blik was strak, de haren rezen hem te berge.

« De slag is hard," vervolgde Brossarr; « maar wij moeten hem zoo goed mogelijk het hoofd bieden. Hoor, wat ik voornemens ben te doen," — maar de heer de Lauzeray hoorde niet meer, hij was in onmagt gevallen. Brossarr verwijderde zich zoo haastig, dat hij den aan de deur der voorzaal luisterenden Germain in zijnen loop omverliep. In aller ijl keerde hij naar zijne woning terug. Zijn plan was de vlugt te nemen, Angoulême te verlaten en buitenlands te gaan; doch den volgenden morgen vond men hem dood in zijne kamer bij eene koffer, waarin hij de onontbeerlijkste reisbenoodigdheden en eene aanzienlijke waarde aan kostbaarheden en geld geborgen had. Eene beroerte had hem getroffen.

Wij moeten ons nu naar Amerika verplaatsen en ons haasten, het slot van dit wel wat lang, maar in de hoofdtrekken volkomen waarachtig verhaal mede te deelen. Twee agenten van policie werden naar Sint Domingo afgezonden, om Tribout te vatten en Jozef Martin te verwittigen van het hem te beurt gevallen geluk; want de markies de Lauzeray had, na den dood van den procureur, vol berouw de geheele geschiedenis aan de regtbanken geopenbaard en zich tot schadeloosstelling bereid verklaard.

Men kan zich verbeelden, hoe verrast en verrukt onze voormalige voerman was, toen hij niet alleen markies, maar ook bezitter van een onmetelijk vermogen was geworden. Hij haastte zich, de plantaadje te verlaten, waarvan hij opzigter geweest was, en slingerde de slavenzweep ver weg. Tribout werd gegrepen en in de gevangenis gebragt. Die gevangenis was nogtans slechts eene hut van bamboes, aan alle zijden voor wind en weer open, en zoo brak de gevangene bij nacht uit en vlugtte naar het gebergte, waar men hem niet vervolgde. Later moet hij bij eene poging, om in eene kleine boot naar Cuba over te steken, op zee omgeslagen en de prooi der baaijen geworden zijn.

Een beroemd advocaat van het parlement van Bordeaux belastte zich met de verdediging van Jozefs regten; de markies bleef opgesloten op zijn kasteel, dat hij eerlang zou moeten vaarwel zeggen, en wilde niemand zien of spreken. Ieder verwachtte, den gewezen voerman weldra in een rijk heer herschapen te zien; kleermakers, koks, juweliers en wie niet meer al stonden naar zijne gunst en vrienden en vriendinnen had hij in overvloed. Toen men nogtans de gansche zaak aan een nauwkeuriger onderzoek onderwierp, bleek met onbetwistbare zekerheid, dat de gemalin van Albert de Lauzeray hem werkelijk eenen mannelijken spruit geschonken had, die intusschen reeds acht dagen na de geboorte was overleden. De moeder had alstoen het kind eener arme boerin uit den omtrek tot zich genomen, gezoogd en opgekweekt, en daar zij later van woonplaats veranderde, had zij den kleine zonder moeite tot aan haar overlijden voor haar eigen kind kunnen uitgeven. Van alle bestaanmiddelen beroofd, was de knaap, toen hij zijn eigen kost kon verdienen, als vrachtvoerman bij een handelhuis in dienst getreden. De geheele intrigue was eene arglistige, schurkachtige vond van Brossarr geweest, die twintig jaren lang gewacht had, voordat dit lang en rijpelijk overwogen plan, waardoor hij den markies de Lauzeray geheel van zich afhankelijk wilde maken, ten uitvoer werd gebragt. De markies beleefde de bekrachtiging van zijn goed regt door de regtbanken niet. Schaamte, kommer en onrust hadden reeds lang voor de uitwijzing van het proces zijn dood veroorzaakt; hij stierf als weduwnaar en kinderloos, zoodat zijne goederen aan verre verwanten overgingen. De gewezen voerman, blankofficier en thans ex-markies, verlangde te vergeefs, dat men hem naar Sint Domingo zou terugbrengen; geen mensch ontfermde zich meer over hem, en wel allerminst de vrienden, die hem tot hiertoe zulke grootmoedige aanbiedingen gedaan hadden. Hij moest in 't eind tot de blaauwe kiel en de zweep terugkeeren en zich getroosten, den vrachtwagen voor heeren Auger, Lafond en Comp. langs den welbekenden weg heen en weer te mennen.

ADVERTENTIEN.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal op § § Vrijdag den 19. April 1844, des namiddags § ten 3 uren, in het Koffijhuis *de Oude Vriendschap*, op de Groote Markt, te Vlissingen, presenteren te Verkoopen, de navolgende HUIZEN en ERVEN, alle staande en gelegen binnen dezelve Stad Vlissingen.

Een HUIS en ERF, in de Wagenaarstraat, Wijk I. N°. 41, met annex PAKHUIS, uitkomende op de Peperdijk, Wijk I. N°. 109.

Een HUIS en ERF in dezelve Wagenaarstraat, Wijk I. N°. 67.

En een HUIS en ERF in het Lange Groenewoud, Wijk H. N°. 17.

Alle daags vóór en op den dag van de Verkooping voor een ieder te zien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 16. April. Sedert den 15. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Caledonia, J. J. Menhennett, Relida, M. Arias, Hieronijmus, M. Hauschild, alle suiker, Manchester, S. J. Jarman, Boomwol, alle Havannah, Maria, H. K. Broekman, Hamburg, stukgoed; Diana, S. Ehlers, Buenosaijres, huiden, Cecilia, J. Trogberg, New-York, Favorite, W. J. Arisans, New Orleans, katoen en rijst; Hermeline, C. Cromholm, Odessa, lijnzaad, Barbara, K. Bolwin, Nantes, stukgoed, Jenna, M. J. Cornelissen, Montevideo, Huiden.

Voor Brussel bestemd:

Charlotte, J. N. Petersen, Odessa, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoed; Winscales, J. Connelij, Rio Janerro, Nathalie, P. Tousann, Duinkerken; Ludwig, J. H. Andries, Rostock, Elisa Ann, H. T. Neujahr, Riga, Harmonij, H. Veen, de goede Hoop, J. de Boer, Industrij, J. Ulfers, alle Avontuur, Armonij, N. Freeman, Eleneur, Charon, A. Riche, Oostzee, alle ballast, la Reine, R. J. Jansen, Hull, vlas, Tinn, W. O. Wilters, Bremen, stukgoed.

Van Rotterdam gezeild:

l'Estafette, L. S. Waterloo, Duinkerken, stukgoed.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.